13/08/2021

“Μετά την πύρινη κόλαση”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Του Αρχιμανδρίτη π. Ιακώβου Κανάκη

Μην αφήσουμε κανέναν διχασμό να μας χωρίσει, θα τα καταφέρουμε, όπως πάντα, όλοι μαζί!

Μετά από αρκετές μέρες, που πέρασαν με μεγάλη δυσκολία η σημερινή ημέρα είναι πιο ήσυχη. Η καθημερινή ζωή των πυρόπληκτων περιοχών μας μπαίνει σιγά-σιγά σε μια κανονικότητα. Είναι η ώρα για να γίνει νηφάλια η αποτίμηση του κακού, που μας βρήκε. Ήταν τα χωριά μας ερημωμένα και αυτό ήρθε για να ξεχειλίσει το ποτήρι. Μέσα στον πανικό των ημερών γίνανε πολλά, που τώρα σταδιακά σκεφτόμαστε και κατανοούμε. Απίστευτη η προσπάθεια των κρατικών φορέων, όλοι στους δρόμους, όλοι με την αγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Όμως μοναδική η συνεισφορά των εθελοντών. Είδαμε τους νέους και τους μεγαλύτερους να δίνουν μάχη με την φωτιά και τον φόβο, που ήταν παντού απλωμένος διάχυτα.

Είναι φοβερός ο ήχος της φωτιάς όταν σε καταδιώκει. Σαν ένα θηρίο έρχεται καταπάνω σου και επάνω στο βιό σου. Σαν αγριεμένο ποτάμι ακούγεται, που σε απειλεί. Και τότε είναι που αναμετράσαι μαζί του. Παραδείγματα αυτοθυσίας υπήρξαν πολλά. Ο Παπαδιαμαντής ήταν ένα από αυτά. Έσωσε με την μητέρα του και μερικούς συγχωριανούς του το χωριό Ράχες στην Γορτυνία. Με κίνδυνο της

ζωής τους. Τους επισκεφθήκαμε με την προτροπή του Μητροπολίτη μας κ. Ιερεμίου. Πήγαμε βράδυ, βρίσκονταν μέρες χωρίς φως και νερό. Μας έκανε εντύπωση δεν καταφέρθηκαν εναντίον κανενός. Δόξαζαν τον Θεό, που σώθηκαν οι ίδιοι και τα νοικοκυριά τους.

Παράδειγμα αυτοθυσίας ήταν εκτός των Ελλήνων πυροσβεστών και των συναδέλφων τους από άλλες χώρες. Με τι προθυμία κινούνταν! Πραγματικά, σαν να καιγόταν η δική τους χώρα. Ποια δύναμη κινεί όλα αυτά τα νέα παιδιά που έγιναν μια οικογένεια με τους δικούς μας; Έχουμε όλοι μέσα μας την ανθρωπιά, πού είναι θεϊκό στοιχείο, πηγάζει από Αυτόν.

Τις πρώτες μέρες δεν μας άφηνε η αστυνομία να περάσουμε στα χωριά πού φλέγονταν και έτσι έπρεπε. Μόλις χθες περάσαμε και είδαμε το χωριό Λιβαδάκι. Η απόλυτη καταστροφή! Η φωτιά πέρασε μέσα από το χωριό! Παντού σπίτια, δέντρα, χωράφια καμένα. Οι καπνοί ακόμα υπαρκτοί, δηλώνουν το μέγεθος της καταστροφής. Ζώα καμένα και απολιθωμένα. Τα βρήκε η φωτιά στο δρόμο... Όλα μια καμένη γη! Το χωριό έρημο, ελάχιστοι απογοητευμένοι άνθρωποι βρίσκονται στις αυλές τους και μετρούν τις πληγές τους. Ο απολογισμός φοβερός. «Μου κάηκε το σπίτι, μου κάηκαν τα ζωντανά... πώς θα ζήσω» μας είπε ένας κάτοικος και πόσο δίκιο έχει. Η ευθύνη μας μεγάλη, όλων των κοινωνικών φορέων, να στηριχθούν αυτοί οι άνθρωποι, υλικά, αλλά και ψυχικά. Θα ξαναφτιάξουν τα υπάρχοντά τους όταν βρουν την δύναμη και την διάθεση να το κάνουν. Να τους στηρίξουμε όπως μπορεί ο καθένας από την θέση ευθύνης του. Μια τελευταία σκέψη. Πρέπει να γίνονται τέτοιες τραγωδίες για να ενωθούμε οι Έλληνες ή ακόμα και οι λαοί μεταξύ μας; Το μεγάλο πρόβλημα της φυλής μας, ο διχασμός, μακάρι να μην είναι το χαρακτηριστικό μας. Ενωμένοι και στα όνειρα και στις χαρές, βεβαίως και στις λύπες. Ευχηθείτε να μπορέσουμε να πράξουμε αυτό που η συνείδησή μας λέει, αυτό που η Πίστη μας ορίζει.